

Маєток Білтмор

Ешвілл, Північна Кароліна,

1899

1

Серафіна розплющила очі й роззирнулася затемненою майстернею, намагаючись розгледіти щурів, достатньо дурних, щоби поткнутися на її територію, допоки вона спала. Дівчинка знала, що вони були десь там, просто не бачила їх у темряві, однак пацюки повзали у щілинах і тінях старого підвалу великого будинку, намагаючись поцупити будь-що з кухні чи з комори. Майже увесь день Серафіна дрімала в своїх улюблених тихих закутках, але саме тут, згорнувшись на старому матраці за іржавим котлом у затишку майстерні, вона почувалася як удома. З грубо обтесаних балок звисали молотки, гайкові ключі та різне приладдя, а повітря наповнював знайомий запах мастила. Передовсім роззирнувшись довкола та прислухавшись до темряви, вона подумала, що це має бути гарна ніч для полювання.

Її па, який колись працював над зведенням маєтку Білтмор* і потім без дозволу залишився жити в підвалі

* Білтмор існує насправді. (Тут і далі примітки редактора, якщо не зазначено інаше.)

будинку, спав на ліжку. Його він потай збудував за полицями з припасами. У старій металевій діжці, над якою кілька годин тому чоловік приготував їм вечерю з курчати й кукурудзяної крупи, жевріли вуглинки. Допоки їли, вони підсунулися до вогню, щоби зігрітися. Як завжди, дівчинка з'їла м'ясо, але залишила кукурудзяну кашу.

— Їж, — насварився па.

— З'їла, — відповіла вона, демонструючи напівпорожню олов'яну тарілку.

— Все їж, — наголосив він і підштовхнув до неї тарілку. — Або ти ніколи не виростеш більшою за миришає порося.

Па завжди порівнював її із худим поросям, коли хотів вибити з рівноваги, сподіваючись, що, розлютившись, вона, мов не при тямі, покладе ту огидну кашу собі до рота.

— Я не їстиму кукурудзу, па, — зауважила вона, ледь усміхнувшись, — незалежно від того, скільки разів ти її підсовуватимеш.

— Це лишень перемелена кукурудза, дівчинко, — підкреслив батько. Він поворушив вогонь, щоби розтащувати палички так, як потрібно. — Усі, окрім тебе, люблять кукурудзу.

— Ти знаєш, що я терпіти не можу зелене, жовте або огидне, як оце, па, тож припини кричати на мене.

— Якби я почав кричати, ти б помітила, — промовив він, підкинувши у вогонь паличку, яку щойно тримав у руці.

Невдовзі вони забули про кукурудзу й заговорили про щось інше.

Спогади про вечерю разом із батьком викликали у Серафіні посмішку. Вона не уявляла нічого кращого (окрім, можливо, напівдрімоти у теплій плямі світла від якогось підвального вікна), ніж жартівливі бесіди з татком.

Обережно, щоби не розбудити його, дівчинка зісковзнула з матраца на грубу кам'яну підлогу майстерні та вийшла у звивистий коридор. Хоча Серафіна все ще протирала заспані очі й потягувалася, вона не могла стримати збудження. Спокусливе передчуття початку нової ночі промчало тілом. Вона відчувала, як напружуються м'язи і загострюються чуття, наче вона сова, яка розправила крила та стисла пазурі, перш ніж злетіти на примарне полювання.

Дівчинка тихо рухалася у темряві повз пральні, комори і кухні. Вдень у підвалі було напхом напхано слуг, але зараз кімнати були порожні і темні, саме так, як їй подобалося. Вона знала, що Вандербільди* та їхні численні гості спали на другому і третьому поверхах, тому

* Джордж та Едіт Вандербільти існували насправді.

тут було тихо. Дівчинка любила пробиратися нескінченними коридорами та затіненими коморами. Вона знала звуки і тишу, світло і морок кожного куточка і шпарини. Ніч — то була її царина, тільки її.

Серафіна почула, як просто попереду щось зашурхотіло. Ніч спішно починалася.

Вона зупинилася і прислухалася.

За двоє дверей від неї почувся шурхіт крихітних лапок по голій підлозі.

Дівчинка почала скрадатись уздовж стіни.

Коли звук стихнув, вона зупинилася. Коли звук відновився, вона знову рушила. Це була техніка, яку Серафіна засвоїла ще до семи років — рухайся, коли вони рухаються, стій, коли вони стоять.

Тепер вона чула подихи створінь, дряпання їхніх пазурів по каменю, шурхотіння хвостів.

Серафіна відчула знайому дрож пальців і напруження у ногах.

Вона прослизнула у напівпрочинені двері до комори і побачила у темряві їх — двох великих щурів, укритих масним коричневим хутром, що виповзали один за одним з водостоку. Зловмисники, вочевидь, були новенькими, адже безглуздо полювати на тарганів, коли можна посмакувати заварним кремом зі свіжоспечених пирогів трохи далі по коридору.

Не видавши ані шереху і жодним чином не стривоживши повітря, Серафіна повільно наблизилася до щурів, зосередивши на них погляд. Вуха ловили кожен звук, випущений гризунами. Вона навіть відчувала огидний каналізаційний сморід, що линув від них. Увесь цей час вони продовжували займатися своїми мерзеними пацючими справами й гадки не мали, що вона поряд.

Серафіна зупинилася усього-на-всього за декілька футів, ховаючись у чорній тіні, готова стрибнути. Цю мить вона любила найдужче, мить за секунду до того, як зірватися з місця. Дівчинка злегка погойдувалася вперед-назад, регулюючи кут нападу. І ось атака. Одним швидким запальним рухом вона голірuch ухопила щурів, що почали борсатися і верещати.

— Попалися, мерзенні шкідники, — прошипіла вона.

Менший щур перелякано звивався, відчайдушно намагаючись звільнитися, але більший вигнувся і вкусив її за руку.

— Нічого не вийде! — прогарчала вона, міцно стискаючи щурячі шиї пальцями.

Щури несамовито смикалися, але вона дупко тримала їх і не відпускала. Знадобився час, аби Серафіна засвоїла цей урок (тоді вона була меншою) — упіймавши, маєш міцно стискати і тримати, навіть якщо вони дряпають тебе маленькими пазурами, а їхні лускаті

хвосту звиваються навколо руки, немовби огидна сіра змія.

Нарешті, після декількох секунд злісного опору, виснажені щури усвідомили, що їм не втекти. Вони завмерли і підозріло дивилися на неї круглими чорними очима-намистинками.

Мокрі невеличкі носи і злостиві довгі вуса тремтіли від жаху. Щур, який укусив її, повільно ковзнув довгим, лускатим хвостом навколо її зап'ястка і обмотав його двічі. Це була чергова спроба отримати перевагу і звільнитися.

— Навіть не намагайся, — попередила вона.

Рана від укусу досі кровоточила, і в дівчинки не було жодного бажання морочитися з цими щурячими виребеньками. Її і раніше кусали пацюки, і їй ніколи це не подобалося.

Тримаючи огидних потвор стиснутими пальцями, Серафіна понесла їх коридором. Було чудово вполювати двох щурів ще до опівночі. І ця двійня мала справді вкрай мерзенний характер. Саме такі щури здатні прогризти мішок і дістатися до зерна або ж поскидати яйця з полиці, аби потім злизати їхній вміст із підлоги.

Вона піднялася старими кам'яними сходами, що вели назовні, потім пройшла освітленою місяцем територією маєтку до самісінького узлісся. Там дівчинка жбурнула щурів у листя.

— А тепер ідіть звідси і не повертайтеся! — прокричала вона. — Наступного разу я не буду настільки доброю!

Щури покотилися по землі, відчувши усю міць її кидка, а потім, здригаючись, зупинилися, очікуючи карколомного удару. Коли цього не сталося, вони озирнулись і глипнули на неї здивованими очима.

— Ворушіться, допоки я не передумала, — сказала вона.

Більше не вагаючись, щури чкурнули до підліску.

Був час, коли пацюкам, яких дівчинка вполювала, не таланило аж настільки. Тоді вона залишала мертві тіла поруч із ліжком па, аби засвідчити свою нічну здобич. Але так вона вже давно не робить.

Змалечку Серафіна спостерігала за чоловіками і жінками, які працювали у підвалі, тому знала, що кожен має конкретні обов'язки. Батько лагодив ліфти, кухонні підіймачі, віконні механізми, системи парового опалення та всі інші механічні штуkenції, на яких тримався маєток з двомастами п'ятдесятьма кімнатами. Він навіть стежив, щоб орган у Великій банкетній залі працював належним чином для витончених балів пана й пані Вандербільди. Окрім па, були кухарі, служниці, грубники*, сажотруси, пралі, кондитери, покоївки, лакеї та чимало інших.

* Грубник — робітник, що палить у грубах, печях.

Коли їй було десять років, вона запитала:

— А в мене є обов'язки, як у інших, па?

— Звичайно, — промовив батько, але вона підозрювала, що це не правда. Просто він не хотів її образити.

— І які ж вони? Що я маю робити? — не відступала вона.

— Насправді, це надзвичайно важлива справа, і ніхто не зробить її краще за тебе, Серо.

— Ну ж бо, па. Що це?

— Гадаю, що ти — Г. Л. Щ. маєтку Білтмор.

— Що це означає? — захоплено запитала дівчинка.

— Ти — головний ловець щурів, — пояснив він.

Однак, щоби він не мав на увазі, ці слова закарбувалися в її свідомості. Навіть тепер, два роки по тому, вона пам'ятала, як випнула груди і гордо посміхнулася, коли батько промовив ці слова: головний ловець щурів. Їй сподобалося, як вони звучали. Всі знали, що гризуни були великою проблемою у такому місці, як Білтмор, з усіма цими хлівами, коморами, конюшнями та рештою споруд. І справді — вона продемонструвала природний хист до полювання на хитрих чотириногих паразитів, що цупили їжу, гидили, розносили хвороби та оминали пастки й отруту, які розкладали дорослі. Лякливих мишей, схильних до паніки і помилок у вирішальну мить, вона ловила запросто. Однак щури примушували її по-

бігати щоночі, і саме на щурах вона вдосконалювала свої навички. Тепер їй було дванадцять років. І вона була саме тим, ким була, — Серафіною, Г. Л. Щ.

Однак, коли вона спостерігала, як двійко щурів утікають до лісу, її охопило дивне і невідступне почуття. Їй захотілося побігти за ними назирці. Захотілося побачити те, що бачили вони під листям і гілками, досліджувати скелі та яри, струмки та різні цікавинки. Але па забороняв їй.

— Ніколи не ходи до лісу, — казав він багато разів. — Там живуть темні сили, сутність яких ніхто не розуміє. До того ж там відбуваються надприродні речі, які можуть зашкодити тобі.

Вона стояла на узліссі й зазірала у його гущавину, так далеко, як тільки могла. Багато років поспіль дівчинка чула розповіді про людей, які заблукали в лісі й не повернулися. Їй було цікаво дізнатися, яка небезпека криється там. Чи то була чорна магія, чи якісь демони, чи, може, огидні монстри? Чого так боявся па?

Серафіна могла сперечатися з батьком щодо будь-яких речей, аби лишень узяти гору над ним: щодо харчування кукурудзяною кашею, щодо сну упродовж цілісінького дня і полювання уночі, щодо шпигування за Вандербільдами та їхніми гостями — але щодо цього вона ніколи не сперечалася. Вона бачила, що, промовляючи ці слова, він був украй серйозним, як і її покійна